

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: **P., s.r.o., P.**, IČO: X., právne zastúpenému F. P., s. r. o., G., IČO: X., proti povinnej: **E. G., r. č. X. bytom M., o vymoženie sumy 426,21 eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Lučenec pod sp. zn. 14Er/969/2008, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 12. júla 2012, č. k. 1CoE/355/2012-50, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie oprávneného **o d m i e t a .**
Povinnnej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Oprávnený spísal dňa 20. septembra 2008 pred súdnym exekútorom JUDr. R. K. návrh na vykonanie exekúcie proti povinnej na vymoženie pohľadávky 12 840,-- Sk s príslušenstvom, a to na základe rozhodcovského rozsudku vydaného Stálym rozhodcovským súdom zriadeného S. R., a. s., K., IČO: X., zo dňa 12. februára 2008, sp. zn. SR 00341/08. Následne súdny exekútor požiadal Okresný súd Lučenec o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie.

Vykonaním exekúcie poveril súdneho exekútora Okresný súd Lučenec poverením č. 5606 061682 zo dňa 4. novembra 2008.

Okresný súd Lučenec uznesením zo dňa 23. februára 2012, č. k. 14Er/969/2008-18 exekúciu vyhlásil za neprípustnú a exekúciu zastavil.

V odôvodnení svojho rozhodnutia okresný súd uviedol, že oprávnený navrhol vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu, ktorým je rozhodcovský rozsudok, vydaný

Stálym rozhodcovským súdom zriadeného S. R., a. s., K., IČO: X., zo dňa 12. februára 2008, sp. zn. SR 00341/08. V prebiehajúcom exekučnom konaní vydal súd poverenie na vykonanie exekúcie aj v dôsledku nejednotného výkladu ustanovení Exekučného poriadku vzťahujúcich sa k rozsahu preskúvacieho oprávnenia súdu vo fáze exekučného konania pred vydaním poverenia, v dôsledku toho k preskúvaniu materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu prišlo v zmysle ust. § 45 zákona č. 244/2002 o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoRK“) až po vydaní poverenia. Po preskúvaní zmluvy o úvere č. 6670111 zo dňa 11. júna 2007, ktorá bola podkladom na vydanie exekučného titulu, túto okresný súd, vzhľadom na povahu zmluvných strán (podnikateľ vs. Fyzická osoba nepodnikateľ), predmet podnikateľskej činnosti oprávneného, ako aj jej obsah, považuje za spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. S poukázaním na čl. 144 Ústavy Slovenskej republiky uviedol, že slovenským súdom vyplýva povinnosť dodržiavať komunitárne právo, preto aplikoval na daný právny vzťah Smernicu Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len „Smernica Rady 93/13/EHS“). Okresný súd uviedol, že rozhodcovská doložka v zmluve o úvere nie je dojednaná individuálne, čo zjavne vyplýva z jej zaradenia do Všeobecných podmienok poskytnutia úveru ako súčasť formulárovej zmluvy o úvere. Rozhodcovská doložka v zmluve o úvere bola v čase jej uzatvárania neprijateľnou podmienkou a ako taká bola už od počiatku neplatnou v zmysle § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzatvárania zmluvy. Rozhodcovské konanie, ktorého výsledkom bol exekučný titul, sa teda uskutočnilo bez riadneho zmocnenia zo strany zmluvných strán a rozhodcovský rozsudok, vydaný v takomto konaní, nemôže byť riadnym exekučným titulom na vykonanie exekúcie. Súd v dôsledku toho považoval exekučný titul za materiálne nevykonateľný a absenciu tejto jeho vlastnosti za neodstrániteľnú prekážku brániacu vo vykonaní exekúcie. Na základe uvedeného súd vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zároveň zastavil v zmysle § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku. Uviedol, že na základe vyhlásenia exekúcie za neprípustnú a jej následného zastavenia nebude rozhodovať o podaní súdneho exekútora, ktoré predložil v zmysle § 30 ods. 3 Exekučného poriadku. V závere odôvodnenia uviedol, že o trovách konania rozhodne osobitným uznesením.

Na odvolanie oprávneného vec prejednal Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací. Po preskúvaní napadnutého uznesenia rozhodol uznesením zo dňa 12. júla 2012, č.

k. 1CoE/355/2012-50 tak, že napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa podľa ustanovenia § 219 O. s. p. potvrdil.

Odvolací súd v odôvodnení svojho uznesenia poukázal na ust. § 44 ods. 2, § 57 ods. 1 písm. g/ a § 58 ods. 1 Exekučného poriadku; § 45 ods. 1 a ods. 2 ZoRK; § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka.

Odvolací súd ďalej uviedol, že z citovaných ustanovení Exekučného poriadku, ako aj zo ZoRK vyplýva, že súd aj pred vydaním poverenia súdnemu exekútorovi skúma, či sú splnené formálne i materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie. Prvostupňový súd je predovšetkým povinný skúmať, či exekučný titul, na základe ktorého má byť vedená exekúcia, je spôsobilým exekučným titulom v zmysle zákonných ustanovení, vzťahujúcich sa na exekučné konanie. Súd môže v tomto rozsahu skúmať exekučný titul počas celého exekučného konania (na návrh alebo aj bez návrhu) a v prípade zistenia, že nie sú zistené podmienky materiálnej alebo formálnej vykonateľnosti exekučného titulu, musí na zistenie nezákonnosti vedenia exekúcie aj adekvátne procesne zareagovať. Právny predpis (Exekučný poriadok), resp. jeho jednotlivé ustanovenia je potrebné vykladať v súlade s celkovým účelom právneho predpisu, a teda v ich vzájomných súvislostiach, a nie izolovanie (uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky z 24. februára 2011, č. k. IV. ÚS 55/2011-19).

Odvolací súd ďalej konštatuje, že rozhodcovská doložka, umožňujúca dodávateľovi výber rozhodcovského konania, nenapĺňa záujem na ochrane spotrebiteľa. Z hľadiska spotrebiteľa nie je rozdiel medzi výhradnou rozhodcovskou doložkou a voľbou dodávateľa, ktorý spotrebiteľovi rozhodcovské konanie vnúti ako najvhodnejší spôsob rozhodovania sporu. Spotrebiteľ si rozhodcovskú doložku osobitne nevyjednal a nemal na výber vzhľadom na jej splnenie s ostatnými štandardnými podmienkami. Mohol len zmluvu ako celok odmietnuť alebo podrobiť sa všetkým všeobecným obchodným podmienkam, a teda aj rozhodcovskému konaniu. V subjektívnej nearbitrabilnej (spotrebiteľskej) právnej veci zvlášť vznikajú pochybnosti o objektívnosti rozhodovacieho procesu. Už len tieto skutočnosti možno považovať za dostačujúce na záver o neprijateľnosti rozhodcovskej doložky vzhľadom na zásadný dopad tejto zmluvnej podmienky na vzťahy medzi dodávateľom a spotrebiteľom. Ostatné podmienky rozhodcovského konania sú skôr len indikátorom, do akých krajností môže viesť dojednávanie rozhodcovského konania so slabšou stranou zmluvného vzťahu.

Miesto konania nespĺňa požiadavku predvídateľnosti a dostupnosti (rozhodcovský súd na druhom konci republiky; odvolací súd odkázal na rozsudok Súdneho dvora v prípadoch C-240/98 – C – 244/98 Oceáno Grupo Editorial SA, Rocio Murciano Quintero (C-240/98) v Salvat Editores SA a José M. Sánchez Alcón Prades (C-241/98), José Luis Copano Badillo (C-242/98), Mohammed Berroane (C-243/98), Emilio Vinas Feliu (C-244/98)) a o poučení spotrebiteľa o rozdieloch medzi štátnym a rozhodcovským súdnym procesom niet ani zmienky. Takto formulovaná rozhodcovská doložka spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a ako taká je teda v zmysle ust. § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka (v čase uzatvorenia zmluvy o úvere podľa § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka) neplatná.

Odvolací súd sa stotožnil aj so záverom exekučného súdu ohľadom konštatovania neprijateľnosti rozhodcovskej doložky z dôvodov, na ktoré poukázal exekučný súd. Je zrejmé, že vzhľadom na okolnosti uzavretia rozhodcovskej doložky a obsah jej znenia sa prieči dobrým mravom, a potom aj výkon práv z takejto doložky odporuje dobrým mravom.

K záväzku Slovenskej republiky voči Európskej únii poskytnúť spotrebiteľovi zvýšenú ochranu vzhľadom na jeho postavenie v spotrebiteľských vzťahoch odvolací súd uviedol, že tento si Slovenská republika plní prostredníctvom zákonov, medzi inými aj Občianskym zákonníkom, kde v § 53 ods. 5 zakotvuje, že neprijateľné podmienky, upravené v spotrebiteľských zmluvách, sú neplatné, ale aj ZoRK, v ktorom ukladá exekučnému súdu aj v štádiu už prebiehajúceho exekučného konania skúmať, či rozhodcovský rozsudok nezaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom, a po zistení, že rozhodcovský rozsudok takéto nedostatky má, ukladá exekučnému súdu exekúciu zastaviť. Skúmanie povahy obsahu rozhodcovského rozsudku musí predchádzať prieskum právomoci rozhodcovského súdu, ktorá sa zakladá rozhodcovskou zmluvou. Ak je totiž rozhodcovská zmluva neplatná, potom rozhodcovský rozsudok, vydaný v rozhodcovskom konaní, ktorý odvodzoval svoju právomoc z neplatnej rozhodcovskej doložky, nie je materiálne vykonateľným exekučným titulom. Táto skutočnosť sama osebe je dôvodom na zastavenie exekúcie, ktorá začala na základe takéhoto exekučného titulu, trpiaceho neodstrániteľnou vadou, pre ktorú v exekúcii ďalej nemožno pokračovať.

Odvolací súd ďalej uviedol, že v danej veci niet pochybností o tom, že aj napriek uzatvoreniu predmetnej zmluvy o úvere pred dátumom 1. január 2008, by nebolo možné práva a povinnosti, vzniknuté z tejto zmluvy, posudzovať podľa § 52 až § 54 Občianskeho zákonníka, a to z dôvodov: § 261 ods. 3 písm. d/ Obchodného zákonníka zaraďuje medzi obchodné záväzkové vzťahy aj vzťahy zo zmluvy o úvere (§ 497), ktoré sa spravujú bez ohľadu na povahu účastníkov Obchodným zákonníkom (tzv. absolútny obchod). Skutočnosť, že sa jedná v danom prípade o zmluvu, uzatretú podľa Obchodného zákonníka a ako zmluvný typ je zaradená medzi tzv. absolútny obchod, nevyklučuje aplikáciu všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka, vrátane § 52 až § 54, dotýkajúcich sa ochrany spotrebiteľa. To, či určitá zmluva (určitý zmluvný typ) má povahu spotrebiteľskej zmluvy, sa posudzuje podľa iných kritérií, než podľa akých Obchodný zákonník rozlišuje záväzkové vzťahy na obchodné záväzkové vzťahy (absolútny obchod, relatívny obchod, resp. fakultatívny obchod). spotrebiteľská zmluva nie je samostatným typom zmluvy, ale jedná sa o druh (povahu) zmluvy, pre ktorú Občiansky zákonník, ale aj iné právne predpisy ustanovujú osobitné podmienky a náležitosti, ktoré musí obsahovať a naopak, ktoré v nej nesmú byť, tzv. neprijateľné podmienky. Právna úprava spotrebiteľských zmlúv tvorí právny základ ochrany spotrebiteľa a je základným inštitútom tzv. spotrebiteľského práva. Označenie zmluvy o úvere (absolútny obchod) nie je prekážkou na aplikáciu ustanovení § 52 až § 54 Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách, a to vychádzajúc zo subsidiarity Občianskeho zákonníka.

Odvolací súd ďalej dodal, že novelizácia Občianskeho zákonníka zákonom č. 568/2007 Z. z., účinným od 1. januára 2008, zaviedla § 53 ods. 4 písm. r/ za neprijateľnú podmienku, uvedenú v spotrebiteľskej zmluve, aj takú, ktorá vyžaduje v rámci dojednaní rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. V ust. § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka (účinnom v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy o úvere), ktoré obsahuje demonštratívny, neúplný, a teda neuzavretý výpočet neprijateľných podmienok v spotrebiteľských zmluvách; znamenajúci, že nemožno prihliadať aj na iné neprijateľné podmienky, ako tam uvedené, sa vyššie uvedená neprijateľná podmienka, zavedená do Občianskeho zákonníka zákonom č. 568/2007 Z. z., nenachádza. Len zo samotnej skutočnosti, že v čase uzatvorenia zmluvy o úvere sa uvedená neprijateľná podmienka nenachádzala v § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka, nemožno vyvodiť záver o tom, že samotné vyžadovanie od spotrebiteľa v rámci dojednanej

rozhodcovskej doložky, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní, nie je neprijateľnou podmienkou v spotrebiteľskej zmluve a taktiež, že by takúto neprijateľnú podmienku nebolo možné podradiť pod § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka.

Odvolací súd oprel svoje rozhodnutie aj o ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu. Pokiaľ oprávnený v odvolaní poukázal aj na ďalšie nové dôvody, pre ktoré má byť exekúcia neprípustná, odvolací súd zastáva názor, že v podstate sa jednalo o bližšie odôvodnenie tých istých námietok, ktoré už bolo predmetom posudzovania súdov. Záver súdov o neprípustnosti vedenia exekúcie v obdobných veciach, nemôže zvrátiť nová argumentácia, podľa ktorej by exekúcia mala byť prípustná, pretože čo i len jeden uznaný dôvod neprípustnosti exekúcie spôsobuje, že exekúciu už nemožno vykonať. Ak teda súdy už dali odpoveď, prečo (na základe akých dôvodov) je exekúcia neprípustná, pričom tieto dôvody neprípustnosti stále existujú aj v predmetnej veci, nové dôvody „prípustnosti“ exekúcie sú pre rozhodovanie bezvýznamné. Odvolací súd preto ďalšie námietky, uvádzané v odvolaní oprávneného, nepovažoval za relevantné privodiť pre oprávneného iné rozhodnutie, k akému dospela ustálená rozhodovacia prax súdov. V tejto súvislosti odvolací súd poukázal tiež na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá nevyžaduje, aby v odôvodnení rozhodnutia bola daná odpoveď na každý argument strany. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie kľúčový, vyžaduje sa osobitná odpoveď práve na tento argument (*Georgidias vs Grécko* z 29. mája 1997, *Higgins vs Francúzsko* z 19. februára 1998). Za podstatné pre rozhodnutia odvolací súd považuje tie argumenty, ktoré už boli predmetom posudzovania súdov, a výsledkom ktorého bolo konštatovanie o neprípustnosti exekúcie, pričom tieto závery si osvojil aj konajúci súd, na ktoré poukázal. Preto sa odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia podrobnejšie nevenoval všetkým odvolacím argumentom.

Odvolací súd preto podľa § 219 O. s. p. napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podal dovolanie oprávnený, ktoré odôvodnil tým, že:

- a) súd rozhodol nad rámec zverenej právomoci (ust. § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s ust. § 237 písm. a/ O. s. p.),

- b) v tej istej veci sa už právoplatne rozhodlo (ust. § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s ust. § 237 písm. d/ O. s. p.),
- c) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný (ust. § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s ust. § 237 písm. e/ O. s. p.),
- d) súd svojím postupom odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom (ust. § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s ust. § 237 písm. f/ O. s. p.),
- e) konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, najmä súd nedostatočne zistil skutkový stav, pretože nevykonal náležité dokazovanie (ust. § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (ust. § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Oprávnený v dovolaní uviedol, že ho podáva zo všetkých zákonom prípustných dôvodov dovolania, pričom napadnuté rozhodnutie napáda v celom rozsahu. Vo vzťahu k jednotlivým dôvodom, oprávnený uviedol, že tieto podrobne rozvinul v podanom odvolaní v tejto veci, pričom nie je účelné a hospodárne tieto dôvody duplikovať, a preto oprávnený poukazuje na argumentáciu, použiteľnú vo vzťahu k dovolacím dôvodom, ktorá je uvedená v ním podanom odvolaní.

S poukazom na vyššie uvedené dovolacie dôvody a na argumentáciu, uvedenú v podanom odvolaní, oprávnený zotrváva na legitimitate exekučného titulu oprávneného a nesprávnosti napadnutého rozhodnutia, a preto žiada dovolací súd, aby napadnuté uznesenie odvolacieho súdu v celom rozsahu zrušil a keďže rovnakými vadami je postihnuté aj rozhodnutie prvostupňového súdu, žiada, aby dovolací súd v celom rozsahu zrušil uznesenie prvostupňového súdu a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

Následne povinný podal doplnenie dovolania, ktoré bolo okresnému súdu doručené dňa 16. októbra 2012.

Oprávnený v doplnenom dovolaní má za to, že odvolací súd sa odvoláva na nekonkrétne ustanovenia Smernice Rady 93/13/EHS a vnútroštátne právne normy, ktoré upravujú režim spotrebiteľských zmlúv. Takéto posúdenie trpí aj základnými vadami svojej nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti a z tohto dôvodu porušuje právo na súdnu ochranu podľa č.

46 ods. 1 Ústavy. Podľa názoru oprávneného, tvrdenia súdu (rozhodcovská doložka spôsobuje hrubý nepomer v právach a povinnostiach zmluvných strán ku škode spotrebiteľa; spotrebiteľ si len s ťažkosťou mohol byť vedomý následkov, ktoré uzavretie rozhodcovskej doložky v takomto znení spôsobí, a preto od neho nemožno vzhľadom na jeho úroveň informovanosti a jeho vyjednávaciu silu spravodlivo požadovať, aby porozumel jeho významu) nie sú akokoľvek zdôvodnené a preukázané a rovnako aj tvrdenie (žaloby, ktorých cieľom je uspokojovanie nárokov z úverových zmlúv, podáva v zásade len veriteľ z úverového vzťahu na ním zvolený rozhodcovský súd) predstavuje ničím nepreukázanú domnienku súdu, ktorá nemá základ v právnych či skutkových súvislostiach.

Ďalej oprávnený namieta, že súdy sa vôbec vo svojich rozhodnutiach nevysporiadali s judikatúrou Súdneho dvora a zároveň nezdôvodnili, prečo považujú rozhodcovskú doložku za neprijateľnú podmienku v zmluve o úvere.

Oprávnený preto žiada, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu v celom rozsahu zrušil a keďže rovnakými vadami je postihnuté aj rozhodnutie prvostupňového súdu, žiada, aby dovolací súd v celom rozsahu zrušil označené uznesenie prvostupňového súdu a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie a v prípade úspechu žiada, aby mu bola priznaná náhrada trov dovolacieho konania. Taktiež navrhuje, aby súd na základe § 109 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243c O. s. p. a čl. 267 ods. 3 Zmluvy o fungovaní EÚ prerušil konanie a Súdnemu dvoru Európskej Únie na základe čl. 267 ods. 3 Zmluvy o fungovaní Európskej Únie predložil prejudiciálne otázky v znení uvedenom v dovolaní. Oprávnený ďalej navrhol, aby dovolací súd postupoval podľa ust. § 243 O. s. p. a rozhodol o odložení vykonateľnosti napadnutého uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 12. júla 2012, sp. zn. 1CoE/355/2012.

Povinná sa k dovolaniu oprávneného nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania v zmysle § 240 ods. 1 O. s. p. a po preskúmaní veci v zmysle § 242 ods. 1 O. s. p. dospel k záveru, že v danej veci dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

Podľa § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Podľa § 239 ods. 1 O. s. p. dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak

- a) odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa,
- b) odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/.

Podľa § 239 ods. 2 O. s. p. dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak

- a) odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu,
- b) ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia,
- c) ide uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý je prípustný len proti zákonom výslovne určeným právoplatným rozhodnutiam odvolacieho súdu.

V predmetnej veci odvolací súd napadnutým uznesením potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa. Odvolací súd vo svojom potvrdzujúcom uznesení nevyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, nejde ani o uznesenie uvedené v § 239 ods. 2 písm. b/ a c/. Rovnako na danú vec nemožno aplikovať ani prípady upravené v § 239 ods. 1 O. s. p. Vzhľadom na uvedené, prípustnosť dovolania v zmysle § 239 O. s. p. nie je proti napadnutému uzneseniu daná.

Vzhľadom na obsah dovolania, ako aj na zákonnú povinnosť skúmať, či napadnuté rozhodnutie nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd, uvedených v § 237 O. s. p. (§ 242 ods. 1 O. s. p.), zaoberal sa odvolací súd otázkou, či konanie netrpí

niektorou z nich. V zmysle § 237 O. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g) rozhodoval vylúčený sudca, alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Oprávnený vo svojom dovolaní uviedol, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ust. § 237 písm. a/, d/, e/ a f/, ktorými odôvodňoval prípustnosť dovolania. V podanom dovolaní oprávnený iba uviedol jednotlivé dovolacie dôvody, bez toho aby bližšie špecifikoval, akým konaním súdov nižších stupňov došlo k ich naplneniu. Vo vzťahu k jednotlivým dovolacím dôvodom oprávnený poukázal na svoje odvolanie, v ktorom jednotlivé dovolacie dôvody podrobne rozvinul a niektoré z nich doplnil aj v podanom doplnení dovolania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil, že by konanie pred súdmi nižších stupňov bolo postihnuté niektorou z oprávneným uvedených procesných väd. Oprávnený vady v zmysle § 237 písm. b/, c/ a g/ O. s. p. nenamietal a tieto nezistil ani Najvyšší súd Slovenskej republiky.

Oprávnený namietal, že v danom prípade sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov v zmysle § 237 písm. a/ O. s. p.

Právomoc súdu je upravená v ust § 7 a § 8 O. s. p.. Z tohto ustanovenia vyplýva, že v občianskom súdnom konaní súdy prejednávajú a rozhodujú spory a iné právne veci, ktoré vyplývajú z občianskoprávných, pracovných, rodinných, obchodných a hospodárskych vzťahov, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány (§ 7 ods. 1 O. s. p.). V občianskom súdnom konaní súdy preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci a rozhodujú o súlade všeobecne záväzných nariadení orgánov územnej samosprávy vo veciach územnej samosprávy so zákonom a pri plnení úloh štátnej správy aj s nariadením vlády a so všeobecne záväznými právnymi predpismi ministerstiev a ostatných ústredných

orgánov štátnej správy, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány (§ 7 ods. 2 O. s. p.). Iné veci prejednávajú a rozhodujú súdy v občianskom súdnom konaní, len ak to ustanovuje zákon (§ 7 ods. 3 O. s. p.).

Nedostatok právomoci súdu je neodstrániteľnou podmienkou konania, ktorá má za následok, že súd nemôže vydať rozhodnutie vo veci samej, ale musí konanie zastaviť a vec postúpiť inému orgánu. Prípustnosť dovolania z dôvodu nedostatku právomoci súdu je daná, ak súd rozhodol vo veci, o ktorej mal rozhodnúť iný orgán.

Oprávnený v danom prípade, v podanom odvolaní procesnú vadu konania, uvedenú v § 237 písm. a/ O. s. p. nevyvodzoval z toho, že súdy vôbec nemali právomoc konať a rozhodovať. Ich právomoc v exekučnom konaní nepopieral. Namietal, že súdy v danom prípade v rozpore so zákonom po vecnej stránke preskúmavali rozsudok rozhodcovského súdu – exekučný titul. Tvrdil, že iba v rámci konania o zrušenie rozhodcovského rozsudku (ust. § 40 a nasl. ZoRK) za splnenia zákonom požadovaných náležitostí, je možné pristúpiť k preskúmvaniu vecnej stránky rozhodcovského rozsudku. Bol toho názoru, že exekučný súd nedisponuje právomocou rušiť či meniť rozhodnutie, ktoré je exekučným titulom.

Z uvedeného je zrejmé, že oprávnený namietal nesprávnu aplikáciu a výklad Exekučného poriadku, resp. namietal nesprávne právne posúdenie veci. Dovolací súd má za to, že súdy rozhodovali vo veci, ktorá patrí do ich právomoci. Z obsahu tejto námietky sa javí, že nejde o námietku oprávneného o nedostatku právomoci súdov, ale napáda vecnú správnosť právnych záverov súdov (ich právneho posúdenia veci), na ktorých v danom prípade založili svoje rozhodnutia.

Napadnuté rozhodnutie bolo vydané v exekučnom konaní, v ktorom rozhodovanie súdov vyplýva jednoznačne priamo zo zákona, napr. z ustanovenia § 29, § 38 ods. 3 a § 44 ods. 1 Exekučného poriadku.

Vzhľadom na uvedené, námietka oprávneného o existencii vady konania v zmysle § 237 písm. a/ O. s. p. nie je dôvodná.

Oprávnený ďalej namietal, že konanie je postihnuté vadou uvedenou v § 237 písm. d/ O. s. p., t. j. že sa v tej istej veci už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie.

Ustanovenie § 159 ods. 3 O. s. p. ustanovuje, že len čo sa vo veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova. Prekážka veci právoplatne rozhodnutej teda bráni tomu, aby vec, o ktorej bolo právoplatne rozhodnuté, bola znovu prejednávaná. V zmysle tohto zákonného ustanovenia ide o rovnakú (tú istú) vec vtedy, ak ide v novom konaní o ten istý nárok alebo stav, v ktorom bolo už právoplatne rozhodnuté, a ak sa týka toho istého predmetu konania a tých istých účastníkov. Totožnosť predmetu konania je daná vtedy, keď ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petitom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, na základe ktorých bol uplatnený, t. j. o nárok založený na rovnakom právnom dôvode a vyplývajúci z rovnakých skutkových okolností. Pre posúdenie, či je daná prekážka právoplatne rozhodnutej veci, nie je významné, ako bol skutok, ktorý bol predmetom konania, posúdený po právnej stránke. Prekážka veci právoplatne rozhodnutej je daná aj vtedy, keď bol skutok súdom posúdený po právnej stránke nesprávne alebo neúplne. Pokiaľ ide o totožnosť účastníkov, nie je samo osebe významné, ako majú tí istí účastníci v rôznych konaniach rozdielne procesné postavenie (napr. ak v jednom konaní vystupujú ako žalovaní a v druhom ako žalobcovia). Tých istých účastníkov sa konanie týka aj vtedy, ak v neskoršom konaní vystupujú právni nástupcovia (z dôvodu singulárnej alebo univerzálnej sukcesie) účastníkov, ktorí sú (boli) účastníkmi už skončeného konania.

Z obsahu spisu vyplýva, že v danom prípade konaniu v exekučnej veci oprávneného: P., s. r. o., B. IČO: X., zastúpeného: F. P., s. r. o., G., IČO: X., proti povinnej E. G., r. č. X. bytom M., o vymoženie sumy 426,21 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Lučenec pod sp. zn.: 14Er/969/2008 na základe exekučného titulu, ktorým je rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti S. R., a. s., zo dňa zo dňa 12. februára 2008, sp. zn. SR 00341/08, nepredchádzalo žiadne iné konanie na exekučnom súde a vo veci nebolo predtým rozhodnuté.

Vzhľadom na uvedené, konanie nie je zaťažené oprávneným namietanou vadou, uvedenou v ust. § 237 písm. d/ O. s. p.

Ďalej je oprávnený toho názoru, že konanie je postihnuté vadou uvedenou v ust. § 237 písm. e/ O. s. p., že sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný.

Občianske súdne konanie je ovládané dispozičnou zásadou a začína sa na návrh. Bez návrhu možno začať konanie vo veciach uvedených v ust. § 81 ods. 1 a 2 O. s. p. Ak nebol podaný návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, ide o neodstrániteľný nedostatok podmienky konania. Ak takéto konanie napriek tomu prebieha, treba ho v ktoromkoľvek štádiu konania zastaviť.

Oprávnený k tejto vade namietal, že súd môže pristúpiť k zastaveniu exekučného konania, realizovaného na základe rozhodcovského rozsudku, len na návrh účastníka konania.

Exekučný súd v danej veci začal konať na základe žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, tzn., že v danej veci bol návrh na začatie exekučného konania podaný. Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia správne poukázal na skutočnosť, podľa ktorej, ak súd zistí, že exekučný titul nespĺňa formálne alebo obsahové náležitosti, môže exekúciu zastaviť.

Námietka oprávneného o existencii vady uvedenej v ust. § 237 písm. e/ O. s. p. nie je opodstatnená.

Oprávnený v dovolaní tiež namietal, že odvolací súd svojím postupom oprávnenému ako účastníkovi konania odňal možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. Naplnenie tejto vady oprávnený vyvodzuje, že z toho, že súd porušil princíp legality, dispozičnú zásadu začatia konania, rovnosť účastníkov konania, právo na spravodlivý súdny proces a dvojinstančnosť súdneho konania. Oprávnený má za to, že bola porušená zásada „rovnosti zbraní“, zásady kontradiktórnosti súdneho konania a že bol porušený čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Ďalej oprávnený namietal, že nebol oboznámený s obsahom argumentov a nemal možnosť reagovať na akékoľvek tvrdenia, argumenty a dôkazy, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie exekučného súdu.

Podľa § 237 písm. f/ O. s. p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký postup súdu, ktorým znemožní účastníkovi konania realizáciu procesných práv priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Musí však ísť o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak účastník mohol pred súdom uplatniť a z ktorých v dôsledku nesprávneho postupu súdu bol vylúčený.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva, alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili

výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Obsahom práva na súdnu ochranu v rámci spravodlivého procesu je i právo účastníka, aby sa jeho vec, ak to zákon pripúšťa, prejedнала v dvojinštančnom konaní.

Proti uzneseniu exekučného súdu, ktorý rozhoduje či už o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia, alebo v prípade zastavenia exekúcie z dôvodu uvedeného v ust. § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku, teda pre neprípustnosť jej vedenia, je odvolanie prípustné, a to podľa § 44 ods. 2 veta posledná a § 58 ods. 4 Exekučného poriadku (teraz § 58 ods. 5 Exekučného poriadku). Oprávnený možnosť podať odvolanie aj využil. Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že zásada dvojinštančnosti konania bola zachovaná, a teda účastníci neboli ukrátení na svojich procesných právach.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ďalej konštatuje, že exekučný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody rozhodnutia. Rovnako odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil. Ich rozhodnutia nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súdy sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlili od znenia príslušných ustanovení a nepopreli ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu.

Oprávnený v dovolaní ďalej tvrdil, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p). Iná vada konania je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Je právne relevantná, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tohto tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné; o tento prípad ale v prejednávanej veci nejde.

K námietke oprávneného ohľadom nesprávneho právneho posúdenia veci podľa ust. § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. dovolací súd dodáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Aj za predpokladu, že by tvrdenia oprávneného boli opodstatnené, mohli mať za následok nanajvyš vecnú nesprávnosť napadnutého uznesenia, ale nezakladali by súčasne prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval, alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné, ale o taký prípad v danej veci nejde.

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 O. s. p., ani z ustanovenia § 237 O. s. p. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie oprávneného odmietol podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

Právo na náhradu trov dovolacieho konania vzniklo povinnej zmysle § 243b ods. 5, § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p., t. j. podľa úspechu účastníkov v dovolacom konaní. Najvyšší súd Slovenskej republiky však žiadne trovy dovolacieho konania povinnej nepriznal z dôvodu, že nepodala návrh na ich priznanie.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 22. januára 2013

JUDr. Darina Ličková, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová